

DIVOKEJ BILL

Petr Korál / foto Monitor EMI

B o j p r o t i r u t i n ě

Úvalské okteto **DIVOKEJ BILL** jakoby popírá to, co tvrdí spousta zdejších rockových kapel. Že bigbit je v krizi, že nejsou koncerty, a když jsou, že na ně lidi nechodí... Úspěch Divokého Billa je ovšem vykoupen vysokou daní: skupina nasadila tak šílené pracovní tempo, že sama sebe málem uštvala. Zpěvák a kytarista Vašek Bláha si je toho moc dobře vědom, a proto se náš rozhovor, původně zamýšlený jako rozjímání nad novým albem *Svatá pravda* a věcmi okolo, často stácel úplně jiným směrem. *Divokej Bill* dospěl na určité rozcestí, a co bude dál, ukáže až další vývoj...

Od vydání debutu Divokého Billa uplynulo půldruhého roku. Považuješ tohle rozmezí mezi první a druhou deskou za dostačující?

O nové desce jsme se začali bavit někdy v lednu, objednali jsme studio a posléze zjistili, že čas hrozně rychle ubíhá... Jasně, mohli jsme třeba ještě dva tři měsíce počkat, ale byla to dobrá zkušenost. Třetí desku určitě budeme dělat nejdřív za dva roky. Monitor (vydavatelská firma skupiny - pozn. aut.) na nás v tomhle ohledu nijak netlačí.

V presu jsme trochu byli právě kvůli studiu, protože Sono se musí objednávat dlouho dopředu, a kdybychom nestihli připravit materiál, volno by tam bylo třeba až za půl roku.

Některí umělci tvrdí, že v časovém tlaku mnohdy vznikají nejlepší věci. Je to případ třeba i nějakých vašich skladeb?

Nevím, možná. Asi deset věcí jsme měli kompletně hotových už před nástupem do studia, protože Sono se měli rozpracovávat a dodělávat je až na místě. Nebyl to problém: nahrávali jsme měsíc, každé den si ty nápady přehráli, a když jsme zrovna nemuseli být ve studiu, seděli jsme nahore na pokoji a makali. Ale ty dvě nehotové písničky je tak maximum, co se ještě dá zvládnout - lepší je mít všechno připraveno...

Poprvé jste také šli do studia s tím, že některé písně jste takzvaně neměli zažité z živého hraní. Byl to rozdíl?

Ono je to v něčem lepší, protože největší průser je, když něco na koncertech hraješ dva roky, pak přijdeš do studia a až tam zjistíš, že třeba basista - ale toho basistu ber jen jako příklad, může to být kdokoliv z kapely - tam celou dobu hraje jiné tón. Je pak problém zahrát to jinak, když to máš nějak 'najatý'... Naopak nevýhoda je, že se ty písničky musíš zpětně naučit podle desky - a to nebyla sranda. Ale už jsme to zvládli a z nového alba chceme na koncertech hrát úplně všechny. Celkem máme tím pádem už asi třicet věcí včetně dvou úplných novinek, takže jsme se dohodli, že pár starších písniček už z koncertního programu vyřadíme.

Ještě pořád koncertujete tak často, oním téměř zničujícím způsobem, jako v posledních dvou sezónách?

V říjnu jsme poprvé za celou existenci kapely měli měsíc volno, hráli jsme jen dvakrát. Bylo to už opravdu zničující: člověk je utahaný, vidí, že hraje hůř a že to není ono... Dohodli jsme se, že teď budeme vždycky dva měsíce hrát a pak si dáme měsíc volna. Ono to i tak vyjde na dobrých sto vystoupení ročně.

Znamená to, že zájem pořadatelů už převyšoval maximální možnosti, co jste schopni vůbec odehrát?

Zájem pořadatelů je samozřejmě velkej. Hrajeme pořád za rozumný peníze a pro lidi je to dobrý mejdan... Ale chceme už si přece jen trochu vybírat, protože občas třeba někam pojedeme a zjistíme, že se ani nevejde na pódium.

Nové album má takový zvláštní 'bonus': obsahuje čtyři písničky od spřízněné kapely Medvěd 009, která je s Billem propojená i personálně (osobami Vaška Bláhy a bubeníka Kisky - pozn. aut.). Zajímavý nápad...

Napadlo to našeho manažera Petra Fořta. Šel s tím na Monitor a tam mu řekli, že proti tomu nic nemají. A protože s tím souhlasily i obě skupiny, udělali jsme to... Myslím, že by to Medvědovi mohlo pomoci.

Máš pocit, že se publikum obou kapel hodně překrývá?

Mám. Dokonce se začínají množit lidi, který mi říkají, že Medvěd je lepší než Bill - ale ono je to možná i tím, že Billa jsou přeposlouchány.

Díky těmto skupinám se vůbec začalo vědět o 'nějakých' Úvalech - ovšem pokud vím, teď tam funguje hned několik mladých skupin a pomalu vzniká cosi jako 'úvalská scéna'...

Jo, vím o šesti nebo sedmi kapelách. Zvláštní ale je, že každá hraje něco jiného.

Je Bill pro ty mladší party něco jako vzor?

Já myslím, že jsme pro ně spíš čuráci... (smích) Oni to mají hozený tak, že Bill je pro ně komerční sračka. Nicméně na pivo spolu chodíme, zkusíme vedle sebe... Jsme pro ně vzory nikoliv muzikou, ale spíš v tom, že jsme v Úvalech začali něco dělat a někam to dotáhli.

V době před vydáním první desky a ještě i krátce potom byl Divokej Bill ze strany novinářů a dalších osob z branže většinou oslavován coby objev, čerstvá hudební krev apod. Dnes už jsou reakce těch samých lidí daleko vlažnější, leckdo začíná mluvit o stagnaci a zkomeracionali-

zování kapely - jak tuhle 'proměnu názorů' berete?

Samozřejmě že je to nepříjemný, ale dalo se to čekat a je to normální. Ale názor těchhle osob pro nás není důležitý - když mi někdo řekne, že tohle a tamto je blbý, co s tím nadělám? Prostě skládám a skládám a jinak to neumím... Podstatný je, co si myslí lidi v kapele, s nimiž řešíš různé věci na zkouškách.

Ale je jasný, že nemůžeš hrát celý život to samý. Snažíme se muzikantsky zlepšovat a hledat nějaký nový cesty. Použili jsme teď třeba i nějaký samplý, nový nástroje a tak. Taky jde o to, že první deska vlastně vůbec neměla nějaký klidný místa. Na *Svaté pravdě* jsou, a písničky na ní mají 'větší vývoj' - myslím tím to, že je oceníš třeba až na páté poslech. Jinak řečeno, už to nejsou až takový odrhovačky, i když pořád jde o věci na tři, čtyři akordy...

Mimochodem, s některými lidmi z Billa chystáme novou kapelu a chceme zkusit ještě něco jiného.

Přemýšlíte o tom, čeho víc ještě může ve-lé-úspěšná klubová a festivalová kapela vašeho typu ve zdejších podmínkách dosáhnout?

Teď jsi uhořel hřebíček na hlavičku... Vzpomínám si, jak ses nás před časem ptal, jestli se nebojíme, že případnej úspěch neuneseme. Ono je to tak, že hraješ spoustu dobrých koncertů, uděláš desku a najednou zjistíš, že to je asi vrchol, čeho lze dosáhnout. Mám pocit, že posunout se to dá už jenom tak, že budeš chodit někam do estrád, a to se nám nechce. Téměř není kam jít dál... Já si myslím, že by bylo dobrý, kdyby se to teď naopak propadlo úplně do sraček a začalo se zase znovu. Bylo by to takový potřebný nakopnutí, protože to, kam jsme se s Billem dostali, tě zákonitě trochu ukolébává.

Chceš tím říct, že hraní s Billem se už začíná stávat pouhou rutinou?

Otevřeně přiznávám, že několikrát jsem se při tom přistihl - třeba když jsme hráli tři koncerty během jediného dne.

